

BOFKONTEN AAN DE ZUIDAS

Tussen de VU en station Zuid ligt een vreemd stukje bos. Vanaf bordjes kijkt een varken je lachend aan. Zouden er echt varkens rondscharrelen? En zijn er werkelijk colleges in de bouwkeet, zoals op het schoolbord staat? Ad Valvas ging op onderzoek uit.

TEKST: MARLIES TER VOORDE
FOTO'S: FAMILIEBOFKONT.NL

Een stukje vergeten oerbos lijkt het wel, overgebleven tussen de bankgebouwen en torenflats. Sinds anderhalf jaar staat er een stevig hek om het lapje grond aan de Buitenveldertselaan, waaraan bordjes hangen met de tekst Bofkont Bos en afbeeldingen van een varken. Op de bouwkeet zit een groot schoolbord waarop geregeld colleges worden aangekondigd. Dagelijks lopen er duizenden studenten en medewerkers langs op weg van station Zuid naar de VU. Velen van hen moeten zich weleens hebben afgevraagd wat er toch gebeurt in dat bosje.

Varken Zeeman

Of ik meteen een kop warme soep wil of liever eerst een wandelingetje maak door het bos, vraagt Dafne Westerhof, communicatietrainer en eigenaar van Het Beloofde Varkensland, nadat we hebben kennism gemaakt bij de keet. Zo gastvrij ben ik nog niet eerder voor een interview ontvangen. Ik kies voor de wandeling. "Misschien wil Zeeman ook mee?, oppert

Westerhof en haar varkens

- > Dafne Westerhof is communicatieadviseur en boerenkleindochter
- > In 1994 ging ze parttime naar de landbouwschool. Toen de les *Geboortezorg Biggen* bleek in te houden dat de beestjes gecoupeerd en gecastreerd moesten worden trok ze haar conclusies. Ze weigerde mee te doen, maar maakte de school wel af
- > Ze betrok een boerderij in Amstelveen, die ze Het Beloofde Varkensland noemde
- > Nu koopt ze biggen vrij uit de bio-industrie en verschaft ze onderdak
- > Westerhof geeft ook workshops over het wezen en de intelligentie van varkens. (zie familiebofkont.nl en dafnewesterhof.nl)

Studenten aarde en economie kwamen deze winter het varken Zeeman tegen bij hun veldwerk

Westerhof, en ze opent de deur van haar bus. Een groot varken steekt zijn kop naar buiten. Hij komt hier vaker, blijkt uit de onbevangenheid waarmee hij de bus uit loopt. Het hek is er dus niet voor niets. "Gaat hij mee wandelen?" vraag ik. Westerhof glimlacht. "We zullen zien." Het blijkt de benadering te zijn die ze bij al haar varkens hanteert: ze doen alleen wat ze zelf willen.

Bio-industrie

Het bos is klein maar bijzonder, voornamelijk omdat er nooit iemand iets aan gedaan lijkt te hebben. Het staat in schril contrast met de designgebouwen eromheen. Ik kijk achterom, en jawel, Zeeman schuift, zij het wat stram

Ze opent de deur van haar bus. Een groot varken steekt zijn kop naar buiten

en onhandig, achter ons aan. "Oud, zeker?" informeer ik, maar dat is niet de reden van zijn gebrekkige looppas. "Een erfenis uit de bio-industrie", legt Westerhof uit. Ze kocht Zeeman weg voor de deur van het slachthuis. Eerst een pechvogel, nu een bofkont, het verklaart de naam van het bos. Westerhof heeft een hele collectie van zulke bofkonten op haar boerderij Het Beloofde Varkensland in Amstelveen. De varkens doen er wat ze willen tot ze van ouderdom sterven. Dat klinkt mooi, en de foto's van het beloofde land die ik later bij de soep in de keet te zien krijg, laten inderdaad een varkensparadijs op aarde zien. Maar waarom dan dit stuk dure grond erbij gekocht? Als extra uitlaatplek? Of is het een reclamestunt om Het Beloofde Varkensland onder de aandacht te brengen?

Pumps in maisveld

"Ik heb het niet gekocht", zegt Westerhof, "ik heb het in bruikleen." Nadat tot twee jaar gele-

den de Zuidas in ijlt tempo werd volgebouwd, kwam er plotseling een bouwstop. De crisis diende zich aan, de geldstroom stokte, stukken bouwgrond bleven leeg. Dat was geen goede reclame voor de Zuidas, en dus werd er gezocht naar een leuke invulling voor de kavels. "Het ging in eerste instantie om een veldje aan de andere kant van de weg", vertelt Westerhof, die werd benaderd met de vraag of zij niet iets leuks kon doen met de ruimte tussen de kantoren.

Dat hoefden ze haar geen twee keer te vragen. Ze plantte het veld vol met mais en regelde dat er op 4 oktober, diierendag, geoogst kon worden door de varkens van Het Beloofde Varkensland. Er werden schoolkinderen bij uitgenodigd, die rondrenden in het doolhof van maiskolven tot ze ("Kijk! Een koe!") Zeeman in de modder zagen liggen. "En er kwamen mensen uit de kantoren om te kijken", lacht Westerhof. "Gewoon op hun pumps, tussen de maiskolven. Sommigen zijn zelfs helemaal niet meer terug gegaan naar hun werk!"

Een eenmalige actie was het, maar een paar maanden later kon ze haar intrek nemen in het Bofkontbos waar nu haar bouwkeet staat. In september gaf ze er haar eerste lunchcollege, met als onderwerp 'Sus Domesticus', over de intelligentie van het gedomesticeerde varken. Tien mensen kwamen opdagen, sommigen van de VU, anderen van de Stuurgroep Kenniskwartier die de invulling van dit deel van de Zuidas bestiert. Ze waren wat schuchter in het begin – was hier geen sprake van een grap? Maar Westerhof bleek een serieus verhaal te hebben. "Nu is het er te koud voor", zegt ze, "maar in het voorjaar wil ik weer met de colleges beginnen."

Tentjes

Ook op onderzoeksterrein kreeg De Bofkont Universiteit, zoals Westerhof de bouwkeet heeft gedoopt, een functie. Westerhof zat er nog maar net toen er een promovendus van de Universiteit Wageningen langskwam. "Zij doet onderzoek naar de verschillende manieren van denken over varkens en hun welzijn." Het Bofkontbos had er speciaal voor opgericht kunnen zijn. De soep is op, mijn meeste vragen zijn beant-

'In het voorjaar wil ik hier weer met colleges beginnen'

woord. Slechts één raadsel rest: Wie woonde er toch in het bos vóór de Bofkonten kwamen, toen je zo nu en dan een tentje zag opdoemen tussen de bomen?

"Eén tentje?" Westerhof lacht. Het waren er soms wel tien, weet ze te vertellen, en het was niet altijd zuivere koffie. "Toen wij het bos in bruikleen kregen hebben we meer dan 100 zakken vuilnis moeten afvoeren. En daarin zaten echt niet alleen snoeppapierjes, pizadozen en condooms. We vonden zelfs koffers die rechtstreeks vanuit Schiphol leken te zijn aangeleverd, het label er nog aan, de bagage er nog in – met uitzondering van de waardevolle spullen dan."

Appels

Zeeman steekt zijn kop in de wagen – of er misschien nog wat appels zijn? Voor mij is het tijd om weer terug te keren naar de VU. Lopend langs de Buitenveldertselaan vang ik flarden op van de gesprekken van de mensen die me passeren. "Hé kijk! Er is nu wel een varken! Wat gebeurt daar toch, in dat bosje?"

Reageren? Mail naar redactie@advalvas.vu.nl.

